

РЕШЕНИЕ

№ 3366

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 18.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10677** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл.от АПК, във вр. с чл.186 от ЗДДС.

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], представлявано от Ч. С. и Ян Ю., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 307 – ФК/21.08.2019г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ В., в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на дружеството е наложена ПАМ – запечатване на търговски обект – ресторант, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от дружеството, както и забрана за достъп до него за срок от 14 дни на основание чл.186, ал.1 т.1 б.„а“ и чл.187 ал.1 ЗДДС.В заповедта е включено разпореждане за предварителното ѝ изпълнение по отношение, на което АССГ, 4 състав, се е произнесъл с определение № 6945/18.09.2019г., по адм.дело № 10516/2019г.

В жалбата си жалбоподателят, излага съображения незаконосъобразност поради нарушение на материалния закон. Жалбоподателят твърди, че няма осъществено нарушение и мотивите към заповедта са несъстоятелни.В жалбата е посочено още, че административният орган не е изложил мотиви за необходимостта от налагането на ПАМ като с това е нарушил разпоредбата на чл.59 от АПК. Моли заповедта да бъде отменена. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата – Началник отдел „Оперативни дейности“ В., в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, в

съдебно заседание оспорва жалбата като неоснователна. Моли заповедта за налагане на ПАМ да бъде оставена в сила като правилна и законосъобразна. Моли съда, при отхвърляне на жалбата да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ТД на НАП- [населено място].

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 20.08.2019г., в 14.10 часа, е била извършена проверка на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от ПР на ЗДДС – ресторант, находящ се в [населено място], стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК]. При проверката е установено, че за извършена покупка на стойност 30.30 лв. заплатена в брой в обекта, не е издадена касова бележка от наличния в обекта работещ ЕКФП с ФП 44314628. Констатирано било нарушение на чл.25, ал.1, и ал.3 от наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ. За извършената проверка бил съставен Констатилен протокол от 20.08.2019 г. и АУАН от 16.09.2019 г.

Издадена е процесната Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 307 – ФК/21.08.2019г. от началник отдел „Оперативни дейности“ В., в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на дружеството е наложена ПАМ – запечатване на търговски обект – ресторант, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от дружеството, както и забрана за достъп до него за срок от 14 дни на основание чл.186, ал.1 т.1 б. „а“ и чл.187 ал.1 ЗДДС. Изложени са мотиви относно продължителността на срока, с оглед защита на особено важни държавни интереси и в изпълнение целите на закона, както и относно превъзпитаване на нарушителя към спазване на установения правов ред посочен в материалните данъчни закони, както и поради факта, че при продължаване на това нарушение за фиска биха произлезли вреди от неустановени приходи, които биха били значителни и трудно поправими като така определения размер на ПАМ се явява превенция срещу този нежелан резултат.

В хода на съдебното производство от жалбоподателя не са ангажирани допълнителни доказателства.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 307 – ФК/21.08.2019г. от началник отдел „Оперативни дейности“ В., в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП е връчена на 16.09.2019г., видно от представената по делото разписка /л.26 от адм.д. № 10516/19/. Жалбата е подадена от надлежната страна в законоустановения 14-дневен срок при наличието на правен интерес. С оглед на горното, съдът намира жалбата за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при спазване на административнопроцесуалните правила за издаването му, с оглед представените по делото Заповед № ЗЦУ-ОПР-16/17.05.2018г. на изп. директор на НАП и Заповед № 2107/30.03.2018г. на изп. директор на НАП / л.38-39 от адм. д. № 10516/19/.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

От данните по делото се установява, че оспорения административен акт е издаден на основание чл.186, ал.1, т.1, б. "а" ЗДДС и чл.187, ал.1 ЗДДС, съгласно който принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до един месец, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице,

което: 1. не спази реда или начина за: а/ издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба.

Издаването от компетентния административен орган на заповедта за ПАМ се извършва при условията на обвързана компетентност. Това означава, че при установено административно нарушение, административният орган не е могъл да преценява дали да наложи или не ПАМ, а е бил длъжен да го направи. Разпоредбите на чл.186 и чл.187 ЗДДС имат санкционен характер, тъй като ПАМ се налагат за преустановяване на административни нарушения и последиците от тях, поради което имат и превантивен характер. При наличие на една от предпоставките, посочени в чл.186 ЗДДС, административният орган е длъжен да наложи ПАМ, а чл.187 ЗДДС разпорежда, че това се извършва независимо от наложената имуществена санкция за същото нарушение.

В съответствие с нормата на чл. 118, ал. 1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност/системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Аналогична е и подзаконовата правна норма на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредбата), която задължава всяко лице да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка. Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредбата задължително се издава фискална касова бележка за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод, като фискалната касова бележка се издава при извършване на плащането като едновременно с получаване на плащането на клиента се предоставя издадената фискална касова бележка (чл. 25, ал. 3 от Наредбата). Видно от представените по делото доказателства безспорно се установява, че при извършената покупка от клиент в обекта на търговеца не е бил издаден касов бон от монтираното и работещо в обекта ЕКФП. Това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя, а се претендира единствено незаконосъобразност на ЗПАМ на формални основания. След като основаниято за налагане на ПАМ не е отпаднало, административният орган няма правомощия да не я наложи. С оглед на горното съдът намира, че правилно и законосъобразно административният орган е издал оспорваната заповед на налагане на ПАМ.

Безспорно неиздаването на надлежен документ за получено плащане при осъществена продажба - фискален бон, касова бележка от кочан или удостоверителен знак за продажба е предвидена в закона предпоставка за налагане на принудителната административна мярка по чл. 186 ЗДДС. Принудителната административна мярка е израз на административната държавна принуда, поради което за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие с характера ѝ във всяка една от хипотезите на чл. 186 ал. 1 ЗДДС. По отношение хипотезата на чл. 186 ал. 1 б. „а” ЗДДС, мярката запечатване на търговски

обект има превантивно действие, а именно да се предотврати извършването на друго противоправно поведение от страна на нарушителя. Следва да се има предвид, че във всички случаи изводът, че съществува такава възможност трябва да е мотивиран и фактически обоснован от конкретни обективни дадености, от които може да се изведе обоснован извод, че нарушителят може да извърши друго административно нарушение. Това е така, тъй като заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 ал. 1 АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията за форма установени с АПК. Съгласно разпоредбата на чл.59 ал. 2 т. 4 АПК, в административният акт следва да се съдържат фактическите и правните основания за издаване на същия. Съгласно чл. 186, ал. 3 ЗДДС, ПАМ се налага с мотивирана заповед от органа по приходите или от оправомощено от него лице, което означава, че заповедта в качеството ѝ на индивидуален административен акт следва да отговаря на всички законови изисквания. По аргумент от разпоредбата на чл. 59 ал. 2 т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

В конкретният случай с процесната заповед е определен срок на запечатването на обекта - 14 дни, т.е. малко под среден размер, като от страна на административният орган са изложени достатъчно мотиви относно упражняването на правомощието на органа по приходите по целесъобразност да определи именно този срок за действие на мярката. Срока е обоснован с вида на нарушението, последствията от него, реда и организацията по отчитане на оборотите в търговския обект, която позволява да се допуска отклонение от данъчно облагане, както и необходимостта от защита на обществен интерес, като се предотврати възможността за извършване на нови нарушения. Това, че нарушението е извършено за първи път е взето предвид от административният орган с оглед на определения размер на срока на ПАМ.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт отговаря на изискванията за законосъобразност, поради което жалбата срещу него като неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, в съответствие с нормата на чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, в полза на ТД на НАП – [населено място], следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и осъществяването от пълномощника на ответника процесуални действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 200.00 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София - град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], представлявано от Ч. С. и Ян Ю., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 307 – ФК/21.08.2019г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ В., в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на дружеството е наложена ПАМ – запечатване на търговски обект – ресторант, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от дружеството, както и забрана за достъп до него за срок от 14 дни на основание чл.186, ал.1 т.1 б.„а“ и чл.187 ал.1 ЗДДС.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], представлявано от Ч. С. и Ян Ю., да заплати по сметката на ТД на НАП – [населено място], сумата от 200.00/ двеста лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд по реда на АПК, в 14 – дневен срок от деня на съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: